

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni prékmurske evang. šinorije reditel
i vódvávník: FLISÁR JÁNOŠ,

Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Boža žétva.

Hári Lipót ev. dühovnik.

Tü je žétva. Povsôd ženjajo i v križe správlajo zémle drági sád, šteroga je Bôg dao, — vsákdenéšnji krüh. Žétva je veliko i svéto delo, ár je krüh vsákomi človeki potrēben. Brezi krüha nega človečega žívlénja. Ali človeči žitek je pa nē samo za krüha volo, ár je žitek več, kak pa krüh. Bôg tô dobro zná, da mi lüdjé potrebüjemo vsákdenéšnji krüh i rávno záto jeste žétva. Sam Gospodni Bôg je ščéo naj tak bode, ka dokeč zemla bode, sejátev i žétva ne minéta. Ali tisti krüh, šteri iz té žétve pride na naš stol edino samo naše zemelsko žívlénje hráni i gori drži, štero v tēli živémo. Té krüh nás ne mentüje, ne obarje od tiste drüge žétve, v šteroj tüdi nás kak zrēlo silje ednók doli pokosijo. V vsákoga pšeničnoga križa sénci se nam eden leseni križ svēti i pokáže. Čüdno je tô, da tisti krüh, šteri goridrži i hráni naše človeče tēlo, nazádnje nemore obdržati našega žívlénja. Zaman je dosta krüha, tüdi med vnožino zláta i krüha ednók vsáki človek more mrēti. Na etom svēti je človeča žétva tüdi obenem smrti sejátev.

Človek záto more vandрати prôti smrti, ár je ostavo svojega Stvoritela, ár je brezi Bogá bodôče žívlénje — grēšno žívlénje. Bôg je pa po svojoj nezgovornoj milošči nē püsto človeka v grēhi i v smrti, nego je odposlao Jezusa Kristuša, da bi človeka

oslôbodo. Záto ga je odposlao, naj On bode na človeka smrtnom pôli nôvoga žitka sejáč, krüh vekivečnoga žitka za nás. Od tistoga časa naprej, kak je On prišo, jeste na etoj zemli Boža žétva.

Samo tam lêko ženjamo, gde smo prle sējali, pred vsákov žétvov more biti sejátev. Bože žétve sejáč je edino Jezus Kristuš. Njegovo ponizno žívlénje i smrt je tisto dobro semen, štero stokrát telko rodi. Da naj iz semena sejanje, žitekdávajóči sád, krüh bode, je potrēbno, naj prle v zemlô pride i spádne, sebé goriáldüvájóči merjé, sprnē. Tüdi tak je mrô za nás Kristuš, da naj žitka krüh postáne za nás, krüh iz šteroga bomo živeli i samo po šterom bomo edino lêko živeli. Krüh šteri ne hráni tô premenljivo tēlo, nego obdrží cēloga človeka na vekivečen žitek. Ki Njegovo tēlo jē, on naveke živé.

Od Njegovoga goriáldüvanja za nás, z šterim je nam žitek spravo, govori, predganje evangelioma, bože rêči. Predganje evangelioma, bože rêči je materécérkvi sejátev. Sejátvi bože rêči edini i vekivečni fundament je sam Jezus Kristuš, v šteroj sejátvi je On samoga sebé posejao za semen žitka. Z té sejátve živémo mi lüdjé, žitka tô semen sejamo mi, štero je sam Jezus Kristuš, ki je žitka rêč pôstao za nás. Ka bi mi lêko dáli od sébe i iz sébe, če bi On znôva i znôva nē napuno naše prázne roké, On ki je spuno i zvršo tô edino vekivečno sejátev. I on je pa nás vse poslao za delayce v svojo žétvo.

Záto imenŭje Jezuš materécérkvi predgajôčo sejátev za žétvo. Tô prvo i právo sejátev je On zvršo, od toga bodôče predganje bože rêči je pa žé žétva. Vküpsprávanje tistoga sadá, šteroga je Kristušov žitek rodio. Žétva je pa tŭdi vsigdár sôd. Sôd obri zémle v štero je semen bilô posêjano, sôd obri sadá, šteri je z dobroga semena zrásó. Materécérkvi predganje bože rêči je tŭdi žétva, sôd obri tisti, ki poslŭšajo, notrivzemejo ali pa neposlŭšajo božo rêč. Ki jo notrivzemejo oni dober sád rodijo na vekivečno žívlênje, ki pa nê, oni se osôdijo na skvarjenjé. Pšenica i kôkol ešče vküprastêjo, ali njihov šorš je žé zapечатeni. Bôg obá dvá dobro pozna. Tŭ i od toga je odvisen človeči šorš, jeli božo rêč notrivzeme, da najnjegov vsákdenêšnji krŭh postáne, zveličanja hrána na žitek, ali pa pred njôv zapré svoje srcé i tak správi sebi skvárjenjé i strogo kaštigo.

Vi mogôče tô právite, da je tá žétva ešče daleč, čas mámo ešče da se povrnêmo i pobôgšamo. Jezuš pa nači glêda na tô celo delo. On tô právi, da je vrêmen žétve že tŭ: ovo velim vam, prizdignite

oči vaše i glêdajte držéle, ár so že bête k žétvi. Gde se boža rêč glási, čŭje, poslŭša, tam so držéle povsôd bête k žétvi, tam se je žé povsôd začnola žétva i sôd.

Tá žétva — boža žétva trpi neprestanoma, od tistoga časa mao, kak je Jezuš Kristuš dokončao svojo sejátev. Konec toj žétvi samo te bode, gda pride Gospôd i notrisprávi požeto silje v nebesko gŭmlo, kôkol pa v ogen vrže.

Evangelíčanski brat i sestra, ka bodeš ti v tistom hipi: čista pšenica bodeš v božem gŭmli, ali pa kôkol v šatanovoj žétvi? Misli na tô, da si nê samo ti sejao, nego tŭdi Bôg sêja, da si nê samo ti delo, nego tŭdi Bôg dela, da nê samo ti ščês žeti, nego žeti ščê tŭdi Bôg. Nega samo eti na zemli žétve, nego bode tŭdi tam gori. Bôg vse včini, naj človek žeti more, jeli tŭdi človek vse včini, naj ednok tŭdi Bôg more žeti. Ženjajôče krščansko evangelíčansko lŭstvo, ob priliki zemelske žétve se ne spozábí tŭdi z Bože žétve!

V vsákšo evangelíčansko hišo „Dŭševni List!“

Trê deklin hištôria.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján oš, vp. vučitel.

(Nadaljávanje.)

Tô je že rektorco tŭdi interessêralo; ár je fabula, drága dŭša, od vsega lepša, skoron je tak lêpa, kak klinči, Leo se je tŭdi interessêrao, tak se je vidlo; doli si je seo k Irme nogam i gori jo je glêdao v oči, dabi tô šteo praviti: jas tŭdi poslŭhšam fabulo. Rôže so pa z sladkim dišom pokazale vô k fabuli želnost.

— Bilê sta, gde sta nê bilê, ednok dávno, dávno dvê mállivi deklini, zláti vlási, rôž obráza ta edna lôša, čarna, ta drŭga.

— Ta drŭga, či je grda bila je tŭdi lagoja bila, jeli bár nêni?

— Ne gŭči zmês Irmika! — je zbrumbrala rektorca, ár je že komaj čakala nadaljávanje.

— Bogme, mála drusica, ta čarna deklina bi lahko bôgša bila tŭdi . . . ár, ka valá tajiti,

ednok je, ali znábidti večkrát tŭdi hŭdo želêla svojoj vučitelci i . . . no de začnimo samo od naprê mao . . .

Naprê je začnola i povêdala je, gda je z-čipkovoga gmá poškrábana, cotava, ta zosága-na čarna deklina od dôma odskočila i obrambo je naišla prl ednoj bláženoj starêšoj ženski, štera je ednoga tákšega siná mela, kakšega je več nê bilô na velkom svêti . . .

Fabule povôden, kak se je valila vu dišnoj, toploj hiži je zibala deklino: mále erdêče vŭstice so se njê odprle, na bliščêče čarne oči, kak so se njê mignjenice vkŭp záprle, žamatne ozimice so ténjo vrgle na njê erdêči obráz; pihajôče gôsto odŭhávaje je postrahšilo Irmo: k rektorci se je obrnôla i med stiskávanjem je jo pítala, jeli je nê vu nevarnosti tô dête?

— Tak míslím, ka jo je té oster mraz pocécáo i záto je tak vrôče.

Benko Jožef - 50 letnik.

3 julijuša so spunili naš od vsej ver-nikov spoštuvani i ljubleni seniorátni inšpek-tor pėtideseto leto svojega življenja.

To je čas, v šterom človek po pōti svojega živlėnja že prėde do višine, s štere se more sam nazájzglėdnoti na prehodjeno pōt i s štere tūdi drūgi nazájglėdajo na njego-vo delo, iskajōči sáde pōstōletnoga živlėnja.

I naš sen. inšpektor so nej sami i nej samo v krōgi svoje držine i svoji pri-játelov svetili oni dėn. Vsa Sobota, vsa krajina, vsa drūštva i organizacije so se popaščile k njim, ki so na teliki mestaj javnoga delovánja postávlali svoje od Bogá doblene odlične zmožnosti v slūžbo člove-čanstva, náj se njim zahválijo za ves trūd, za vse sáde njihovoga nesebičnoga i bla-goslovapunoga dela i náj prosijo blago-slov Gospodna na njihovo nadaljno delo v slūžbi občinstva.

Njihov svėtek pa je v prvom rédi tūdi svėtek naše evang. cėrkve, štere sin i svet-ski voditel so.

Že leta 1923 je odėbro naš prekmur-ski seniorát g. Benka za svojega inšpek-tora i njim je od onoga časa po vsakši šesti slūžbeni lėtaj znōva zavūpo slūžbo i čėst sen. inšpektora.

Kak so se vsa drūga drūštva i orga-nizacije lahko z zahválnostjov spomenōle z dela g. Benka — kak župána, poslanca, gasilskoga štarešine i odličnoga i vodilno-ga člana teliki kulturni i gospodárski or-ganizacij — tak lahko tūdi mi evangeli-čanci z zahválnostjov prōti Bogi postáne-mo na mejniki njihovi 50 lėt i se z za-hválnostjov spomenėmo z vsega, ka so naš inšpektor doprinesli našoj cėrkvi na hasek i našemi Bōgi na díko.

Kak predsednik seniorata g. Benko vsigdár samo eden cil májo pred očmi: pogláblanje verskoga živlėnja svoje cėrkve. V vsem svojem činėnji i hotėnji se od etoga cíla dájo ravnati i vse ka etomi zvišenomi cili slūži, vsikdár nájde njihovo pomōč i podporo. Tak so med prvimi bilí, ki so spoznali potrebo evang. dijaškoga dōma v Soboti, znajōči ka naša cėrkev potrebūje v evang. dúhi osnovlene voditele.

Ves čas so stálni podpornik dijaškoga dōma i njegovi gojencov — tūdi te, gda tej že zapūstijo Soboto i se na višiši šoláj pripravljajo na svoje pozvánje.

Njihovo rozmėvanje potreb naše cėr-kve i njihovo velikodūšno radodárnost bo-gáto skažūjejo vsem gmajnam i poediním, ki se samo k njim obráćajo po tanáče i podpore.

Odlično mesto zavzemejo g. Benko tūdi v škofiji, pri šteroj so nej samo stálen i odlōčni zagovornik interesov našega seni-oráta, nego so tūdi člán njėnoga finanč-noga odbora i šestčlanskoga tanáča — nájvišiše cėrkvene oblásti. Tak se cėrkve-no delo našega g. sen. inšpektora razpre-stėra prėk granic senioráta i s svojimi vnōgimi talenti slobodno vnōgo doprinášajo na hasek naše cėle ev. cėrkve.

Naš g. senior Kovátš Štefan so v drūštví podseniora Darvaš Aladára, križev-skoga dūhovnika i zastōpníc soboškoga ev. ženskoga drūštva obiskali g. jubilánta, náj njim zahválnost vadlūjejo za vso nji-hovo delo i náj njim tolmačijo spoštúvanje i lūbézen celoga cėrkvenoga národa.

Tūdi reditelstvo Dúševnoga lista s spoštúvanjem i zahvalnostjov pozdrávla g. inšpektora Benka i prosi vsamogočega Bogá, náj s svojim blagoslovom sprevája ves njihov trūd i njih bogato oblōna z najvl-šiším plačilom: z znánjem, ka je njihova skrb i njihovo delo nej zaman, nego rastė z njega sád nevidōče Kristušove cėrkve. D.

Seraptinska vdovica.

I. kràlov 17. 9—24. — Eliáš proroka čüda.

(Písao: Sobó Gèza, poslov. Fliszár Jánoš.)

Sirôta, vbôga vdovica,
Si tere, méne roké . . .
Vu bolesti, vu žalosti
Jo vse oblejéjo skuzé . . .
Má máloga sirotiča,
Jáko lačnoga pojbiča!
Krúh prosí . . . nega nikoga,
Kij ga nahráno lačnoga:

„Mama! mama, mila mama!
Dájte mi faláček krúha! . . .
Dvá dní je nê jo že sin tvoj,
Mantrá se v-nevôli velkoj.“
„Ah, Bôg milostiven oča,
Glédaj toga sirotiča!
Ah! či ti nê . . . ? Što se zglédne,
Što drúgi njemi pár primle?!“

* * *

Príde prorok Eliáš, te boži sluga
V-njé málo hižo, v šteroj je prebivala.
Dokeč se prorok olávi, žij pogasí,
Med skuzami govoréča, se toží:
„Nemam več Gospodne, od prgišče mele,
Pa ti tüdi tá dam . . . Bôg naj z-tebom bode!“
Na tô prorok erčé: „velka je tvo' vera,
Povnôža se naj po meni tvoja mela.
V-pütri ti naj oli nigdár nepoméнка,
Kak dobra vretina, naj vsigdár cüréka.“

* * *

Mučí sirotiček,
Záspao je pojbiček!
Sladka večna senja
Me očí zaprla . . .*)

Ah! spi i počivaj,
Tí sirotiček moj!
Viš, viš, kak Bôg skrb má,
Varje sirotička!

* * *

Sirôta, vbôga vdovica,
Gori zbüdjáva pojbiča!
Gládi ga ino küšüje,
Roké, nogé, kak léd mrzle . . .
Stani gori moj sin míli!
Krúh mo že meli povôli . . .
Ah! sirotič se negene,
Vse kotrige so drevéne!

— Z-kém sem pregrešila
Prôt' tebi móži božemi?!
Ka me tá nesreča velka,
Tá nevola doségnola . . .
Ne bičúj me! Oh, zbüdi ga
Sirotiča nevolnoga! . . .
Včini čüdo! Na példo nam,
Tí si vsamogôči Bôg sam!

* * *

Velki je Jehova! . . . Velka zmožnost njegva!
Na žitek pozové, gor' zbüdi mrtvoga,
Eliáš doj poklekne . . . i pobožno moli,
Te sirotni pojbič odpré očí gori.
Eliáš zdâ tak erčé: „Pojbárec gor' stani!“
Dájmo Bôgi diko za čüdo med nami!

*) Od gládi je mrô.

Dela počinek v nedelo.

Hári Lipót ev. dihovnik.

Stára legenda guči od ednoga tóvaja, ki je nê bio zadovolen z tistimi šestimi z'átniki, štere njemi je po zapuščenoj púščávi potúvajóči pôt-nik sam izródo, gda ga je na pôti goristavo, nego ga je ešče od sédmoga i od zádnjega orôpo, šteroga si je za sêbe obdržao.

Rávno tó smo činili i činimo túdi mi lúdjé z našim Gospodnim Bôgom. Dao nam je po svojoj milostivnoj lúbéznosti šest delavni dni v kédni, ali človek ga je pa v svojoj zgrabljivosti orôpao ešče od sédmoga dnéva, od nedele.

Ali na vkrádnjenoj stvári nigdár nega blagoslova. Svět, človečanstvo je že dostakrát trdo lekcijo dôbilo na-tó gledôč, da od Bogá i od dúše vkrádnjenom nedelskom deli nigdár nega Božega blagoslova. Nigda, pred krvávo svetovnov bojnov smo tak dosta dela meli, da bi je niti ešče v nedelo nê mogli opraviti, dnes je pa tak malo dela, tak malo prilike za delo, da ešče v kédni, na delavne dni čas mámo i léko počivamo. Oh kak dosta polski delavcov, rokodelavcov, trgóvcov, fabrični delavcov i rázni vózevčeni lúdi išče dnesdán delo i zaman, ne nájde i ne dobi ga. I zakaj nê? Záto, ár je tó Boža kaštiga, ár svět, lúdjé so nê zdržali i ne zdržijo túdi dnesdén nedele, Božega dnéva.

Bôg je z svojov zapôvedjov zákon postavio za obrambo svojega dnéva. Záto pa ki Bože

zákone prelomiti i vničiti ščé, tisti na tej zákonaj samoga sêbé zlomi i vniči.

Vezdátjnega časa človek je vsigdár bole i bole prisiljeni previditi tó, da je po nedelaj rěsan potreben dela počinek. Potreben je té počinek túdi že samo zavolo človečega tēla. Po šest dněvnom težkom deli je eden dněvni počinek potreben tak za človeka, kak za živino. Té zákon se brezi kvára i velike škode ne more prelomiti. Rávno záto že dnesdén túdi državna oblást z strogimi narédbami i zákoni zapovedáva, naj se lúdjé v nedelo i na drúge svétke ogibajo vsákoga dela, tak na pôli, kak v fabrikaj, trgovinaj i uradaj. I cérkev je túdi pripravljena državno, svetsko oblást v tom njěnom deli z svojov cělov možjov podpérati i pomagati. Ár je cérkev za tó delala že té, gda je ešče popolnoma sama bila v tom svojem deli, naj se nedelni dén posveti, naj po nedelaj počiva vsáko delo na pôli, v fabrikaj, trgovinaj, uradaj. Li naj državni zákoni ne ostánejo samo na papéri, nego svetska oblást naj sigurno, eksemplářično pokaštíga vse tiste, ki nezdržijo nedele, nego z svojim delom mótiyo i žalijo drúge verne lúdi v oprávanji njihovi verski ôpravic i dužnosti. Ki v nedelo kosi, ki v nedelo kopa i rázne polske pridelke vozi domô, ki v nedelo dela v fabriki, trgovini, v uradi, on nê samo da prelomi Gospodnovo zapôved, nego s tém žali Bogá i verne bližnje svoje, oskruni nedelo, záto se takši lúdjé, ki ne véjo i neščejo znati, kakši dén je nedela, naj od dr-

Irmo je té diagnozuš nê pomíro, nezrečeno se je bojála. Na ednôk njê je tak drágo grátalo tó dēte, ka si je nikak nê mogla razložiti, ka zaká; samo je vedno čútila on topel nágib, šteri jo k-njemi prikapči.

Ta stára ženska pošláta deteta vróči obráz i jáko čúдно dôb je naišla k-pomirjenji:

— Gospodne Bože! Kak me spomina zdá eto dēte na očé slědnjo vóro . . .

Irma je oblédila.

— Za Božo volo! Ka gučíte?

— Rávno je tákšo hico meo i jáko nemiroven je bio. Poleg postelě je sedo moj dobročinitel; gospodičina že znájo, što je? Ka bi nebi znála! Dén za dněvom je pripovedávala tá napôzevčena, slabe nadarjenosti, ali celô dobroga nágiba ženska, kak je jo rěšo na stáre dni od sũkešine i z-timi drúgimi túdi kelko dobra čini té dobroga srdcá človek. Dokeč je do tegamao povédala, je dónok napamet vzéla, nakeliko je

nemirliva Irma za volo deteta položája i z-ništeri pár rečmi jo je pomirjávala. Zdá je Irma z-hitrim dokončanjem nika povédala: že dugo se napeláva, ali da že duže od'ášati nemore.

— Drága rektor néna, dokeč bi dale pripovedávala, ka je začnola, poslušnite me malo. Gda je dēte pri meni, pa je vsigdár pri meni — sem nê mogla povedati: tó bi žalostilo siroče, pa tó more biditi: nemrem ga duže včíti odpotújem.

— Za Božo volo, gospodičina, tó naj nevčin'jo! Srdcé se njemi pôči, etomi drágomi deteti, ka bode pravo moj dobročinitel, komi sem odpisala, ka edna angelica hodi k-hiži . . . no, záto sem njemi túdi odpisala, ár sem nê znála njihovoga poštenoga iména.

— Rektor néni, na tom že nemremo pomagati, ka vas prosim, povéte njemi, ka njemi je k-máloj deklini hodila edna Čarna Irma imenúvana vučitelica; štere familiški položáj je tákši, ka duže nemre esi hoditi . . . odpotúvala je, pa

žávne oblasti kak nájbole strogo kaštigajo. Naj se več ne nájde takši državni i církevní urádník, ki bi v nedelo svoj trávník dao kositi i z celov svojov držínov on sam senô notrivozo, kak je tó nê dávno eden državni i církevní čestník činio, ki bi mogo za vzgléd biti pred prôstim lúdstvom, nê pa oskruniti nedelni dén i tak kvariti državno církevno autoriteto.

Ali nê je zadosta, naj nedela samo počinka dén bode, naj v nedelo samo počiva vsáko delo. Ár či štoj nedelski dela počinek na druga ružna dela ponúca, či tiste v kédni težko prišparane i zaslužene dináre v krčmi zaplijé, či se tam bije i mogóče koga ešče vmori, či se tam kárta i preklinja, tak bi résan bôgše včino, či bi tisto nedelo nê držo počinka.

Túdi nedelski dela počinek je vu sebi nê zadosta túdi té, či štoj té dén samo p-polnoma počiva. Ár se trétja zapôved etak glási: Spômeni se, da nedelni dén posvetiš. Nedelni dela počinek naj bode prilika za posvečenjé nedele. I ka pomèni posvečenjé nedelnoga dnéva, tó nam svetlo i razmeto povê Luther Márton v raz'ága nji trétje zapôvedí, etak erkóči: Naj se mi Bogá bojimo ino ga lúbimo, světoga pisma i svête reči njegove nezavržmo, nego jo za svêto držmo, radi poslušajmo, ino se jo včimo.

Nedela je túdi nê samo za tó, da bi se mi té dén samo lepô goriolekli v lépi svêtešnji gvant, okóli hodili i drugim se kázali. Túdi ne-

dela je nê za tó, da bi ništerni lúdjé celi dén spáli, drugi pa samo jeli i pili. Nego nedela je za tó, naj si krščanski človek po celoga kedna težkom deli počiné v teli, naj diči Gospodnoga Bogá i Zveličitela Jezuša Kristuša v církví i túdi doná v krôgi svoje držine z pesmami, molitvami i poslušanjem Bože reči i tak napunjava svojo dúšo z Božim blagoslovom, z mérom, z zadovolnostjov i têlo pa z rôvov močjov. V nedelo naj vsáki človek hválo dá Bôgi, da ga je v preminôčem kédni zmágo, dao njemi je zdrávje, da je svoje delo stečno léko opravo, prosi pa naj za pridóči keden Njegov blagoslov i miloščo.

Tak je, naj bode v nedelo, na svêtešnji dén dela počinek, naj na Gospodnov dén povsod vsáko delo počiva i da naj vsáki človek posvétí nedelni dén.

Če je tvoje srcé močno v veri, ka znaš ka se ti je oznano tvoj Bôg, smileni i dobrotiven, nej ka bi ti zaslužo ali toga vrêden bio, gda si ešče njegov protivnik bio, te nemreš odhênjati, túdi ti se moreš takšega skázati svojemi bližnjemi. I vse tó Bôgi na díko i tvojemi bližnjemi na hasek!

Luther.

je jáko težko nihála tû to máličko . . . Jeli bár, tó tak povêjo?

Rektorca je vse drúgo pozábila vu etoj minuti v svojoj indašnji gízdávosti, ka je ednôk čúla, ali povêdano, ali z knig čteto, tó je brezi hibe do edne reči vse znála.

— Naj bodejo mirovni gospodičina, ár ka pred menov štoj povê, tisto tak znam, kak Očanaš. I naj se bár ogvúšajo od toga: po útri večér, kak esi notri stôpi moj dobročinitel, k mesti etak začnem: „Gospon králevski tanáchnik!“ . . . I od reči do reči je ponávlala Irme reči.

I z tém konec bode vseim! — si je mislila deklina z-doč nagnjenov glavôv. Ta stára se je pa nazáj povrnôla k-prvêšemi predmeti.

— Kak sem právla, te betežník — kakti ete mále oča — je zvônredno nemiroven bio teda i jas sem dobro vídla, ka nika ščé praviti; za šteroga volo sem tak činila, či bi odidti štela, naj si poléhša srdcé, či tak, ka kákšo skrovnost má;

ali tó sem pa za celi svêt nê mogla včiniti, ka bi nebi posluhšála njegovi reči . . .

Nad tak odkritov blódnostjov vôpovêdani rečami se je deklina namali zasmehála, hej pa jo je srdcé toga hipa jáko bolelo.

— Bogme sem posluhšála i znam túdi do slédnje piknje, ka je pravo. Prijao je mojega dobročinitela za rokô: Endre, jáko vcagam! Tó znam, ka boš dober oča té prijetne deklina . . . ti, dokeč bodeš . . . ali, kapa či se oženíš, ár ednôk tó dônok tak má bidti i tvoja tûvárišica nebode lúbila toga deteta . . . viš, tá misel mantrá mené . . . jáko se brigam za tó . . .

— Tó te naj nemantrá, drági moj prijátel, . . . ga je pomiro z-dobrotívnim glásom moj gospôd, ár se nigdár nemo ženo. Pred tehom naj nemam skrovnosti; povém ti, ár štero lúbim, tista me ne lúbi, jas pa drúge nebudem lúbo nigdár . . .

Irme obráz je oblêdo, samo so se njê oči žarile, kak je na tó stáro žensko glédala.

Naši v tühíni.

Pod etim naslovom smo v aprilskoj numeri svojega lista že pisali ednók od svoji, ki si v tühíni morejo slúžiti svoj kríh. Te smo z žalost jôv pisali, ár smo žalostne glási dôbili.

Zdaj z veseljem vzememo pero v roké Tühína hváli naše siní i hčére!

Od dúhovnika v Frauenmarki v Mecklenburgi je dôbo Dúševni list pismo nasledüvajočega zdržetka: „V mojej sôsednoj vési Severini delajo Vaši jugoslávski verníki. Ka so esče močno zakoreníneni v veri svoji očákov, svedočíjo s tem, ka obiskávajo božo slúžbo v njim blúzi ležéčoj filijálnoj cérkvi. Najnjíhovo prošno smo 25. junija svetili vkúper z nemškimi verníki sv. večérjo. Naši jugoslávi so popéváli dvé cerkvení pesmí v svojem maternom jezíki. Njihovomí srčnomí tájlemánji na božoj slúžbi se je zahváliti, ka smo doživeli edno zvišeno ôsvetnost. Radi bi čteli krščanske spise v svojem jezíki. Ponízno Vás prosím, náj njim pošlete takše.“

Gornjemí písmi so priklúčili naši sezonski delavci nasledüvajoči pozdráv:

„Pošílamo Vam srčne pozdráve iz Nemčije mí prekmurski evangeličanci, šteri smo eti na sezonskom deli. Eti nás je 13 evangeličánov (slovenski) ino nam tak po srédnjem táide. Na svojem marofi mámo evangeličansko cerkev, pa

idemo vsakšo nedelo k božoj slúžbi. Iskreno Vás pozdrávamo.“

Nasledüjejo podpísi: Makári Štefan i žena Vilma s Kúpšinec, Casar Štefan s Šúlinec, Horvát Jánoš s Križavec, Makári Vilma s Kúpšinec, Barbarič Vilma z Brezovec, Čásár S'odonja s Šúlinec, Horvát Mariška s Kúpšinec, Bagári Anna z Borejec, Bagári Mariška z Borejec, Flisár Lina z Borejec, Andrejč Irma z Gradišča, Sapáč Honka z Nôvi Bezuôvec, Bokán Irma z Gornji Sláveč.

Preveč nás veseli dobro svedôstvo, štero smo od Vás dôbili, i Vaši pozdrávi, s šterimi se spomínate Dúševnoga lista. Kníge ste dôbili, list bomo Vam pošílali, dokeč te samo tam. Z verebratskim pozdrávom!

Za „Dúševni list“: D.

Či vídim srmáka v nevôli i stíski, pa njemi ne pomágam, ne podpéram ga i ne dam njemi, náj se zná zdržati, je telko, kak bi ga z rokôv bujo. Luther.

*

Podpèrajte z naturáliami i z penezmi „Diački Dom“. — Čtíte „Dúševni List!“ Správlajte njemi nôve naprèplačnike!

— Rektor néna! jeli bár te je tak pravo Vaš dobročínitel, ka štero lúbi, je možá vzéla?

— Jas povem, moja dúša, rávno tak kak je bilô, záto me je né potrebno pretrgnoti! Betežnik je né vervao, ka bi njegovoga prijátela nebi lúbili, na štero je moj gospôd etak odgôvoro: pa me ne lúbi. Jas sem jo lúbo že kak málo deklíno, či sem bár te esče sam né znao, ali sledi sem že ščista vervao, ka de mi ednók žena. Ali njéna mati je ednók tákšo rêč lúčila na mojo mater, štera je moje srdcé oranilo; jáko me je bolo té vdárec, ali sledi mi je nika potíhšalo bolezen i pá sem popústo srdcá želénji, naj lúbi ono deklíno, štera z celé móči, z-plemenito čútécím srdcom dela za drúge i doli sem obládao svojo zvišenost, písaó sem deklíni, tak ka či bi i ona mené lúbila, bi prerazmíla moje písmo . . . ali né je, esče mi je rávno né odgovorila na písmo!

— Oh, odgovorila je! — skríčala je deklína nezavédno i zbojála se je sáma od svojega

glása i te je vkúppobrála celo svojo móč, naj potíhša z veseléčega svojega srdcá vôvderéžo radost. Ah, togá blájženstva se je nígdár, nígdár né trôštala! Dête se je zoságájôč zbúdílo, gori je zdígnolo glavô, potom se je k Irme kôlenom potégno, obínolo njê je šínjek i pívalo je, što je trnok skríčao vu fabulo?

Ta stára ženska je túdi odgovor čakala.

— Lí samo záto sem povédala tó, rektor néna, ár štero za prav spoznam, tísto vsígdár vó mam šegô povedati i či od koga mam prílíko, kaj dobra čúti, to húdo neverjem . . . ár edna tákša deklína, od štere je gúčao, bi tó né mogla včíniti, ka bi nebi odgovorila.

— Tá fabula je že né interessántna! — odgôvorilo je dête i doli si je nagnolo glavô na deklíne prsí i za pár minut je pá zâspalo. Ali ona fabula, štero je ta stára ženska pripovíðávala, je natelíko krasno lépa, kakše je Irma esče nígdár né čúla:

Ženski kofiček.

Vüpanje.

Vüpan se, da de moje delo dobro, pravi zidar, či hižo zida. Vüpan se, da de vütro lëpo vrëmen, pravi veseljak, či ide na potüvanje. Vüpan se, ka pride deždž, pravi kmet, či glëda na süho razpökano zemljo. Tak je jezero i jezero vüpanja dnëvno v srcáj lüdi, šteri vsáki kaj dügo želej. Tõ rëč nájbole nücamo v našem živlënji. V tom vnögom nücanji pa nájvečkrát pozábimo nájglobši pomén té rëči. Mi se vüpano! Što ravna? Mi se vüpano, ka de vse dobro v našem živlënji. Dostakrát pa nači pride. Namesto veseljá pride žalost, namesto zdravja pride beteg i vnogokrát namesto življenja smrt.

Te stojimo pred našim vüpanjem i vidimo, kak se je strlõ tõ naše vüpanje v stõ i stõ črepinj. I te vgrešimo skoron vsi. Či smo znorjeni v našem vüpanji, te se pogreznemo v našo bolečino, v našo skrb. Te pozábimo, ka rávno v tom časi smo nájbole potrebni vüpanja, në v srečo, nego v Bõgi. Ár ka nam je dáno, dobro i hüdo, je vse od Bogá.

Dostakrát nemoremo razmeli, ka smo vgrešili, ka nam je naložena velka kaštiga. Te se ešče zgrážamo nad Bõgom. Te pitamo vnogokrát: „Gde si Ti pravičen Bõg? Ali ne vidiš, kak nedužno trpim?“ Z tém vgrešimo, ár nas je zapü-

stilo vüpanje. Tisto veliko vüpanje v dobrõto i pravičnost našega nebeskoga Očë.

Ka známo mi, zemelski nevolni lüdjë, ka je nam na hasek? Ka slüži na dobro? V dobrom, srečnom živlënji nigdár nemremo dokázati, ka smo pravi kršćanje, liki v hüdom tõ lahko dokážemo. Či vzememo mirno naš križ na plëča i právimo: Gospodne, naj se zgodi tak, kak Ti ščëš i nej tak kak jaz. Té smo práva Boža deca.

Põt do toga vüpanja je düga i trnjava. Dráge ženske, ali vsi jo lahko hodimo, ár je tüdi v tom Boža milošča. On sam nam pokaže tõ põt, primle nás za rokõ i pela nás. Te nam živlenska nesreča več nemre kvariti naš zemelski bežáj, ár te znáno, ka se vse zgodi po njegovej vóli, to dobro i hüdo.

Te bodemo srečni v vsákem stališči, zadovolni z našim šoršom, močni v žalosti i mirni v smrtnoj võri, ár nam pomága vüpanje vu Bogi.

Frida Kovátš.

„Če smo tákšo mlloščo i bláženstvo prljall, na Kristuša smo okršćeni i verjemo, te on ščë, náj ml po tom tüdi živëmo, smo Bõgi pokorni i člnimo, ka nam je zapovedano v desëteroj božoj zapõvedl, náj vsakšl v svojoj stávl svedoči od bože rëči, se oglba grëha i bode dober, pravičen, čistl i smilent.“

Luther.

— Nadaljavajte jo dale, drága rektor néna.

— Znájo drága düša, te betežen je dvojčë glëdao na dobroga svojega prijátela i pitao je, ka bodete, či deklina ednõk odgovor dá?

— Tõ bode, prijátel, ka si jo za ženo vmem i veri mi, ka od toga bõgšega nebi mogao včiniti za volo té mále nájne deklina. Ah! ona plemenitoga srdcá, dobra deklina, je jáko dosta pretrpëla vu svojem žitki, za čisto zláto se je vðosnovllo njëno srdcë i jáko, jáko, bláženo bi včiniła tõ nájno drágo dëtece.

Na tõ se je betežnik sploj pomiro i erkao je, ka se zdá že več ne bojl smrti.

Të sladke rëči so globoko obhodile Irmo i skuzë so një zbüdile z õči i ka je naj zakrije, se je doli nagnola na spajõčëga deteta glavõ, tõ vidõči Leo, je tüdi tá potisno svoj nõs: njemi naj tüdi dájo tál vzëti z radosti, z žalosti!

Irma je proti starici obrnõla bliščeči svoj poglëd:

— Rektor néna! Nika mo ji prosila jeli bár včiniyo?

— Včinim bogme, ár vas z-istinov lübir, gospodičina.

— No, tak vas na tõ prosim, kaj z-toga, štero tomi vašemi dobročiniteli namënite praviti, edno rëč dõnok võ pozábte: tõ nepravte, ka je Čarna Irma odpotüvala, to ovo vse lahko povédte...

— Jaj düša moja, te začnivi z-nõva, ár ovak Bogme vküp náldëm zmëšati celo delo.

17.

Dekline so od ništerni pár tjëdnov në zadolele edna toj ovoj pred Irmov ponávlati:

— Glëdajte bár, kak Zády Irma lepõ võglëda, poglëd se një je celõ premëno... No, či so do tégamao tõ pravle, ka bodo pravle po onom bláženom večëri, gda je zvëdla, ka jo lübijõ. Vu toj nájčistëšoj nebeskoj krasnosti je plavala, dühá vedrnost se një je tam bliščila, na

Blagoslovitev zvoná v Martjancih.

Približno se je té želno čítani déa, dén radosti za martjanske evangeličance. Dúgo so ga čakali, že dávno so se pripravljali na njega.

Že pred leti so začnoli misliti na tó, náj si k svojimi zvóni správi jo drúgoga, da bi je dvójen glás zvoná opomíno, bátrivo i tróšto.

Zvon so naróčili s stároznané šopronske fabrike i zdaj so ešče bole nestrpno čakali radostno vóro, gda se ob prvím oglási nóvi zvon i prehodi njegov míli glás njih srca i dúše.

V nedelo, 2. julija ob 3 vóri je bila blagoslovitev. Martjanski verníki so na tó ósvetnost póleg domáčega dúhovnika, g. seniora Kovátša i kaplána Darvaša pózvali ešče morávskoga dúhovnika g. Kúhára, náj nóvi zvon predájo njegoví zvišenómí zrendelúvanjí.

Navzóči so bíli vsi martjanski verníki, evangeličanci sósední vési i gmaju i velka vnožina drúgoverní góstov, kí so vsi táí ščeli vzéti na radostnom svétí martjanski verníkov.

Dúhovníke so med ígranjem godbe sprijali verníki i gasilci, šolárkinja Škrabán Marija pa jih je pozdrávila s šópkom korín. Nató se je pred okínčanim zvoníkom začnola ósvetnost blagoslovítve.

Po začétnoj obč. pesmí „Vadlúvanje, oh ti boží dár“, so g. senior Kovátš v vreloj molítvi prosíli Bogá, náj blagosloví tó ósvetnost, one, kí

so zvon spravíli i one, šteri srca bode njegov glás prehodjávo. Potom je štiríglásní pevskí korus martjanski verníkov pod vodítelstvom dom. kántora Ruže popévo pesem „Dičí dúša . . .“, po štere míli glásaj so morávskí dúhovník g. Kúhár stópili na predganco i v svojem svétešnjom govori opomínali vse navzóče, náj njím tá lépa ósvetnost pripomore, da ne ostánejo samo pri ztónějšnjostaj ósvetka, nego pridejo do spoznanja najvíššého zrendelúvanja člověka. Samo tak bode tá ósvetnost edna blagoslovljena vóra za vse, že do spoznanja pridejo, ka glás zvoná edno na vekívečno zveličanje zezávájóči glás more bíti.

Po zmožnom povévání pesmí „Ne vcagaj oh čreda mála“ je kaplan Darvaš predgo od rázložní glásov zvoná: od glása, šteri na delo i počínek zezáva; od glása, šteri k molítvi nadígáva dúšo člověka; od nedelskoga glása, šteri v občínstvo bóže slúžbe pošíla verníke; od glása, šteri v slučáji ognja na pomóč zezáva; od glása, šteri premínočnost i smrt glási, i od glása, šteri v smrti gorístaněnje i žitek nazvěščáva. „Zátó, kí má vúha na poslúšanje, náj poslúša, ka njemí má povedatí njegov zvon.“

Po ígrání pesmí „Oh Bog, oh míli Bog,“ so g. senior Kovátš blagoslovíli zvon i ga s tem překdáli njegvomí zvišenómí svétomí pozvánjí.

Po zmožnom popévání evangeličánske himne: „Trdí grád je náš Bóg zmožní“ se je

gingaví mládí lícaj: zdá so že uprav lehko díčíte njé lepoto túdí.

Na vílící je níkelíko mládí dečkov staló, z tákše nezréle fájte fuíkov, (štere rávno nemre za mláde junáke ímenúvatí) z cílavním, nesrámním poglédóm so jo gústěrali i eden žnjíh zadosta glasno erčé:

— Fájna edna čarna máčka je!

— Bogme! — Potom so si pa šepetali.

Tó bí nígdár ně vervala, ka či bí njé lepoto hválíli, ka bí jo tó čemerílo. Oumurno je mímó šla kre falótov, na nlednoga se ně zgléd novša, potom se je z tém potíhšávala, ka je dvakrát telko cukra kúpíla konjom, kak pred tém toga i dokeč je z dlání dávala Selóji i Číli i ešče níšternoj stároj parí, zburkanje se njoj je vtíhšalo i celó si je na té indašnje, stáre lúbez níke míslíla. Što vě, ka pa či bí je v počínek mogla djátí? Ah, či bí njé ešče tó dopústo Bóg

se včakati, teda bí zagvúšno ona bíla nájbláženěše, nájzahválněše stvorěnje na svétí.

Večér je tak malo se zadržávájóč stópíla notrí vu ono příjetno hížo, gde kak zongorvučítelica dnes obslédnjím bode.

Gda sta lekcíjo dokončale, je ně stánola gori od zongor, tak da bí jo níkša sládká obajavnost zadržávala. K-sebí je stísnola dětece, vústa je k-njega k čístvomí málomí obrází potěžíla i svetla prikazen mrela se njé je pred očámí skázala, skóz štere je vu blíščěčoj lícojní méníla vídítí příšestnost.

Děte je jo za šínjek obínolo:

— Nėna! Jeli znáte, ka vútro rávno etakšega hípa pridejo domó ájta?

— Znam, moje děte.

— Rávno, gda dokončaví včěnjé, topp! Tó bodejo pred námí. Jas njím za šínjek skočím, etak ní . . . , kúšnem jí, etak ní . . . ! Ka pa oní néníka, ka bodo číníli teda? Věte nėna, ka

zvon zdigávo v visino i za malo časa prehodo srca s svojim milim glásom.

Po ôvetnosti je dühovnike i kántora pogosto martjanskj kurátor g. Škraban, s šteroga hiše smo radostni poslušali združene gláse obě martjanski zvonôv, šteriva ob rázločni prilikaj z z rázločnim nazveščávanjem bodeja trúpala na okna i srca martjanski verníkov. — D.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ne blôdite, Bôg se ne dá osmejávati. Ár kakoli seja človek, tisto bode i žeo. Zátó, ki seja na tělo svoje, s těla bode žeo skvarjênje, ki pa seja na Düh, z Dühá bode žeo žitek vekivečni. Tò dobro pa činêči ne obtrúdmó. Ár vu svojem vremeni bomo želi obilno, če dobro činiti ne hênjamo“. (Gal. 67—9.)

Prekmurski seniorát svoje rédno letno správišče 8. septembra bode držo v Morávcí.

Naš izseljeníški dühovnik g. Lepoša Štefan, ki je dokončo svoje včenjé na vseučilišči v Beči. je že začno svoje delo med našimi sezonskimi delavci na posestvaj Mecklenburga i Pommerna. Nemška cerkvena oblást njemi je dála na razpolágo motorni bicíkl, náj ležej obiskáva naše delavce po rázločni marofaj. Naj sprevája njegovo prepotrêbnodelo blagoslov Gospodna!

Zidárska dela za povékšanje Dijaškoga dôma v Soboti so se že začnola. Betonski fundament je gotov, té dni se začne zidanje. Dijaški dom se s tem povékša za dvá vékšiva prostôra i potrebne stranske prostôre.

Gornja Sláveča. Dne 18. junija, v nedelo po božoj slúžbi obdržánoj gmajnaskoj seji je bio zvoljeni mesto pok. Küzmič Franca za véškoga skrbnika v Serdici Čurman Franc, čevljar i posestnik. Nôvo zvoljeni čestnik je včasi pred sejov dolí djao svojo priségo. Dom. dühovnik so z lepim i primêrnim gôvorom pozdrávlali toga nôvoga kurátora i Božo pomôč prosili na njegovo delo. Spomínali so se túdi od dela pok. Küzmič Franca, ki je više 20 lét trúda nê mlúvajôč, nesebično delao v svojoj vési. Spomín pok. Küzmiča obarje fara v stálnom spomíni!

Turobni glás z Gor. Slávečke ev. fare. Dne 23. junija se je odselila od nás vu večnost Kočar Žuža, samica z-Sotine vu 79 l. starosti. Náj počiva vu ográci mira tího i nezburkano!

Britanska biblijska družba je začnola prestávo sv. písma v jezik sakata, šteri se v belgijskom Kongo-i guči. Tò je jezerni jezik na, na šteroga je po družbi sv. pismo obrnjeno.

Perzijski vladár je dovalo popolno versko sloboščino, túdi prestôp mohamedáncov na krščansko vero.

že komaj čakam naj oni vidijo toga prijetnoga apo! I te boš ji ti túdi vido Leo! — Z-tém je k-psovi bēžala i začala ga je gladiti:

— Jaj, ti čeden, dober Leo! Kak boš ti rad meo našega ájto! — Zdá pa poj, naj ti pripovedávam od njih. — Doli si je sēla na večeráškje igriše, na bundasto gúnjo, na šteroj so na ednom málom stoli med zidajôčimi kockami, nê rávno v-pripravnom stáni ništerne bábe ležale; to nájvékšo je popádnola i k-sebi jo je posadila. — No, poslúhšaj ti túdi . . . ali zátó dónok li samo Leoji právim; deni esi svojo glavô ti máli Leo. Te veliki pes je v-deteta krilo djao svojo kondrasto glavô i tak je zdá pripovedávala od toga prijetnoga dobroga ájto.

Rektorca je namali se posmehávajôča, sedela pred ognjom i naplétala je, dokeč je nê zadrémala.

— Není! Naj igrajo nika, ár té máli norček pesič jáko rad poslúhša zongor igranje, jas sem ga na pamet vzéla, ka jáko rad polúhša.

I té slédnji večer se je nê paščila vučitelica, zbrodjávajôč je glédala na tó málo čuporo, na šteroj se je ognja sveklost tak prijetno blisčila. Na zongoraj goréče svēče so napô omračile hižo i samo na lrme obráz so vrgle posvēt i ognja bližč je samo okóli gúnje svēto; ali tam je uprav spuno svojo dūžnost: na psa bundo je zláte potáče metao, bábe drevéni obráz je očrstvo, erdēče i brnaste kocke so se svētile i ta málá je nigdár ešče nê bila tak bajavno lēpa, kak zdá, kak je v plavéčem plámní cártala toga čarno-ga psa.

Z-zongor so tak čisti, prijetno donéči glási zuneli, tak či bi z-čutēčega srdcá vdérjali vō. Zongorálivajôča deklina, tak da bi svojo popolno dūšo vlejala vu ono lēpo melodijo, štero je nigda tak rad meo on vrli mladénec.

— Čúješ, čúješ, máli Leo, kak je lēpa! — je šošnjalo dēte. (Dale.)

Prvi tisk Lutherovoga velkoga katekizma se je najšo v nikšoj privatnoj knižnici v Nemčiji. Tá nájdba je telko več vrédna, ár je z etoga prvoga tiska velkoga katekizma z leta 1529 samo eden eksemplár bio poznáni.

Na lanskój svetovnoj razstávi v Parizi so vsega 65.763 svéti písem (ali tálov sv. písma) ôdali v 73 rázložni jezika.

Med ukrajínskím národóm vsikdár širše krôge osvája glád po evangeliómí. V Volhiniji zduž ruske granice so cêle vesnice gotove prestôpiti k ev. cêrkvi. Vendar je evangelizácijsko delo med ukrajinci preveč otežkôčeno po poljskom zákoni, pôleg šteroga se bože slúžbe nesmijo več držati v zasébní hišaj, nego samo v cerkváj.

Eden brezbožen ameríkanski list je razpiso nagrâdo na témo: „Norost i nehasnovitost kršćanstva“, pa ie niti ednoga odgôvora nê dôbo.

Nôva Lutherova slika. Najšla se je nôva slika reformátora, slikana od Cranacha leta 1521.

V Addis Abebi, glávnom mesti prvejše Abesinije je med velikimi ôsvetnosti posvečena glávna evangeličansko-valdenska cêrkev váraša. Z državnov pomočjôv se je prenôvila tá cêrkev.

Bolševíška vlâda je v Kataloniji (Špánija) vmorila nad 2000 kath. dûhovnikov.

V Madridi se bože slúžbe med prevelikim naválom národa na prôstom vršijo, dokeč se porúšene cêrkve pá ne zazidajo.

Proteštantska cerkvena zvêza v Franciji je skončala 150 létnej jubilej francoske revolucije z zôsebnimi ôsvetnosti posvetiti, kak spômenek vrêmena, gda so proteštantske cêrkve Francije po vnôgikrávi pregánjanjaj končno zadôbile versko slobošćino.

Dogodki zâdnjega mēseca. Pogájanja med Anglijov i Francijov z edne i

Rusijov z drúge stráni se ešče nadaljávajo. Rusija vsikdár znôva zavrâča angleške ponúdbu. V ozâdji so prej nemško-ruska pogájanja. Italijanski listi so celô prinesli glás, pôleg šteroga jeste vûpanje, ka prve pride do nemško-ruske pogodbe, kak pa do angleško-ruske. Vendar se v angleški vlâdni krôgaj vûpajo, ka se naskori poglihajo z Rusi. — Stánje na Vzhodi se vse bole slabša. Sovjetsko-mongolska vojska je vdrla v japonsko Mandžurijo. Že se bijejo cêle bitke, v šteri napádajo s tanki i eropláni.

— Minister dr. Spaho, voditel jugoslovenski muslimanov je nagle smrti mrô. — 4. julija je bolgárski ministerski predsednik odpotúvo v Berlin. Med potjôv se je v Belgrádi sréčo z našim zunánjim ministrom. Cil njegove pôti v Berlin je bio poglobitev gospodárskoga sodelovánja z Nemčijov, štera je zmožna prevzêti 80 procentov cêloga bolgárskoga izvoza. — Zdrúžene držáve Severne Amerike se vse bole pripravljajo na bojnsko nevarnost. Zdúž cêle záhodne morske obále dájo zidati trdnjáve i letálske báze. — Nerêšeno je ostalo ešče pitanje Danciga. Čákajo se direktna pogájanja za rešitev toga pitanja. Hitler je Poljskoj ponúdo začétek pogôvorov, če bi Poljska gotova bila zapústiti zvêzo Anglije i Francije. — Angleška je pripravljena dati Poljskoj velka posojila za oboroževánje. — Poljska je odposlála v Budapešt komisijo, štera naj razpráva z vogrskov vládov od nájtésnejšega prijátelskoga sodelovánja med obema državama. — Dr. Máček, voditel Hrvátov je spuno 60 leto starosti. Ob toj priliki je hrvaški národ povsúd pripravo velke ôsvetnosti na čést svojega voditelja. — Bata namêni v Bosni postaviti tri velke fabrike, v šteri bi zaposlo nad 6000 delavcov.

Pošta Dúševnoga Lista.

Šoštaréc Kálmán, South Bethlehem. K-gosp. Luthár Ádámí poslâne pêneze 1254 Dín 65 par smo z-zahválnostjôv prējali. Da ste nam nê odpisali na koj? — smo je na kalendariov račun spisali. Z-srdčnim pozdrávom! Red.

Samo edna piknja falinge!

V južnoj Ameriki v takšoj obilnosti rastéjo naranče i mandarine, ka od leta do leta milioni pridejo na nákvár z toga sáda. Gda sem tam hodo, sem vido, kak so vnôge vagône nakládali žnjimi, naj se razpošlejo po cêlom svêti. Z velikimi vozami so je kcoj vozili. Vu vagônaj jih je vnôgo žen in moškov pregledávalo i sortêralo. Či so na šterom samo edno málo piknjo falinge na pamet vzéli, so je že vkrajvrgli na eden veliki kúp, ár so nej bili sposobni za lifranje i kak tákši vkrajvrženi od ti drúgi. Či se je samo edna nájménša piknjica najšla na šterom, žé je vó bio vrženi od ovi.

Kak sem kcojglédo k tomi deli, mi je tó za ômurno predgo postanolo. Na tom lêpom, sladkom, zlátnom sádi se je nikaj nê vidlo, lêpo, zrêlo je bilô i dônok vóvrženo!

Ali de tó pri slednjega dnéva sortêranji túdi tak šlo! Lúdjé radi právijo: Bôg tó nede tak na točno glédo. Za mále falinge se nede brigo, vejn za volo ednodvê máli piknjic, máloga bina je ešče cêlo nê pokvarjeno, ešče dosta dobroga se nájde v njem.

Či človek kakši beteg má, té je betezen. Nê njemi je potrêbno naj štiri ali pét betegov príde na njega. Či štoj med jezero dobri pênež ednoga faličnoga zmêša, je zé švindlar. Kí je ednôk lago, tomi že ob drúgim ne vórjejo.. Kí ednôk znorí, tomi žé drúgič pênež ne dájo v roké. Kí je ednôk bio neveren, vu tom se ne vüpa ob drúgim nej i nigdár več. I što je ednôk vkradno, njega vedno za tóvaja májo.

Či je tó vu človečem žítki žé tak, ali nači bode té na konci? Gvúšno nê, samo ka se na tó ne mísli, ali nešče misliti.

Pri prilíki edne konference v Santa Maria (v Brazíliji) sem poslúhšo kak je eden dèci naprêdávaje držo. Te govornik je z seboj imóo túdi aktovko z štere je naprêzvéo eden odrêzani falat od níkšega drêva. Odzvúna se je na njem nikaj nê vidlo, tak je vóglédo, kak da bi spoj zdrav bio. Ali na sredini po dugom je na

dvôje bio razžagani i gda ga je na dvôje rázno vzéo, se je vidlo kak te to drêvo eden črv vse prelúknjo, natelko ka se je to mládo drêvo vóposúhšilo. — Eden črv — i je cêlo drêvo na níkoj spravo.

Poznamo li mí našo falingo, našega črvá, náš grêh? Ai nam je edno ali drúgo húdo mišlénje nê pokvářilo srečo? Nê nam je správila edna mála piknjica falinge žé britke vóre ali dnéve? Vsakši zná za sebé nájbôle záto: naj vsakši pred svojimi dverami pomêče.

Ali pri nevôlaj i falingaj nam je nê potrêbno postánoti. Gospon Kristuš je vráč vsakšega grêhšnika. On činí z ti zavřzeni — Bože siní!

P. Lindemann.

Vôzni rêd i Bôg.

„Dosta lúdi bole verje vôznomi rêdi kak pa sv. rejči Božoj“, je pravo ednôk eden človik. I té gvúšno istino má Vôznomi rêdi se do slednje verje. Či tú napisano stoji, ka de vlák ob pol 10 vóri dale pelo, de njemi vsakši vórvo. Nišče se nede dvôjlo, ka bi ob 9 o j ali ob 11 o j šô i či boš za 2 mínuti sledi šô tá kak pa je napisano, boš ga vido kak z stanice mimo táde.

Ka je na vôznom rêdi napisano, tó túdi zdrži. Što bi bio tistí, kí bi z tém mišlénjom šô na kolodvor: Jas ne vórjem tó! Papér je za vse dober, na njega se lahko napiše ka se ščé Tó nás samo za nôs ščéjo voditi. Nê, nê, ka je napisano tó túdi valá Té je tak dobro vklüppostáveni, ka se brezi brige lahko na njega zanáša.

Vlák točno vozi, vseedno ali dosta čáka na njega, ali málo. Kak je vu vôznom rêdi napisano, toga se more túdi držati či vlák rávno bi prázen mogo ostánoti.

Vlák vozi túdi do konca Nê se ti je trbê bojati, ka na pol pôti do ti praví: dale ne bomo šli, nê nam je vola, ali ne spláča se nam, nemamo več vógelja, ali nega mašinistra, kí bi vlák dale vozo. Nê, nê, takšega nega. Ka je obečano tó se zdrži. — Dosta prilík bi ešče lahko povedo, štera bi vse kre vôznoga rêda svedočila, naj bi toga dvôjêčega zagvúšala.

Kak nás more tó osramotiti, či si zdaj na Božo svêto Rêč zmislímo. Vôzni rêd — je človeče delo. Obečanja Sv. Písma — so pa Bože prísege! „Bôg je nê človek, kí bi lago, ni sín človeči komi bi kaj žao bilô. Bi on kaj povedo i nê včino, ali kaj obečo i nê zdržo?“ — „Ka On obeča, tó túdi gvúšno zdrži!“ — Vsa Boža obečanja so vu Njem: Ja in Amen! Tó onoga vústa právijo, kí je sam ta Pravica! Kak ga more tó boleti gda mi tak málo vüpanja mámo v njem!